

Jordi
Sanchis Masdeu

UNA
JUTGESSA
POC
CORRUPTA

V I E N A
E D I C I O N S

I
LES NITS ES RECONVERTIEN EN FANGARS
FEIXUCS D'AVORRIMENT

—**D**eixeu-lo passar. És ell, és el fill del president —afirmava excitat el seu acompanyant, assidu del local, quan el *maître* els va rebre al carrer, prou inquiet i sorprès.

—De quin president? —va preguntar aleshores el porter a bastament perplex.

—El de la nostra Catalunya triomfant —va incidir tot orgullós l'amfitrió, que l'arraulia amb el cos perquè els vianants noctàmbuls no l'identifiquessin.

—Poseu fil a l'agulla. Serviu-li el que més de gust li vingui. Barra lliure amb diligència extrema —va manar el *maître* amb un to de veu de baríton tirant a germànic.

Més enllà dels dies i les nits, succeïa per aquell temps que desitjava ser admirat i, en tot cas, despertar emocions, però, si es manifestaven fortes, millor. Doncs bé, res impedia ratificar que era ell, vomitant i sentint ràfegues de música de fons davant la porta d'accés a la tradicional discoteca Bocaccio del carrer Muntaner de Barcelona. En acabar, l'hi van obrir de bat a bat amb molta destresa. No fos cas que es tractés veritablement del fill gran del president. Un esbalaïdor quadre nocturn.

I així es va bastir la seva gènesi. Un cop dintre d'aquella forta atmosfera vermellosa, va reconèixer el *swing* «Ice Cream» amb tota la seva intensitat de trompetes, banjos i clarinets, que van semblar la seva oïda amb notes vitals, deixant-lo absorbent. Va creure per un instant que li estaven donant la benvin-

guda. Una ficció que va adoptar la seva llei personal. Exultant, no se li va ocórrer altra cosa que posar-se a ballar al bell mig d'aquell ampli vestíbul. No va trigar a recórrer tots aquells passadissos, la pista de ball i els tres bars. Era com una màquina. Amb un somriure dentífic de pam i mig en tenia prou per obrir-se pas entre la multitud que abarrotava el local. No parava. Només li faltava un barret de paper de tres costats i una espasa de fusta. Semblava un boig de cul inquiet, molt simpàtic, que no s'enrojolava per res.

S'hauria d'emfatitzar que, a part d'acudir gairebé sempre mig begut i prou drogat, li encantava escopir a la moqueta vermella d'aquell pretensió lloc com una estrella del futbol quan falla una jugada. Emulava sense deixar de ser ell. Sempre ell i endavant. Anava de presumit i sobrat de qualitats. Val a dir, doncs, que aquestes pràctiques no les va deixar d'exercir durant el temps que va freqüentar el lloc de manera assídua. No variava d'hàbits ni de costums per res del món. Vivia de les seves pròpies fantasies, que formaven el seu principal atractiu. Ja des d'aquella primera nit, que va ser presentat a l'interior de la discoteca, les seves escopinades de futbolista creaven, si més no, admiració sobretot entre els clients de la mitjana burgesia, l'encarnació de la frivolitat, que estiraven més el braç que la màniga. A desgrat d'això, i per contrast, va fatigar en excés els cambrers que treballaven amb encenedors Dupont i safates de plata. Els va fer anar de bòlit. Transcorreguda una hora, ell, el senyoret Puyol, fins i tot, resultava graciós.

—Sou uns vulgars, uns tristos de la nit sense un ral, uns pobres d'esperit sense destí ni futur —repetia, una vegada rere una altra a totes les persones amb flegma ben apresada que es creuessin al seu pas fent tentines mentre sostenia un vas llarg, vessant una part del contingut per terra.

Fidel al món, arran dels seus exclusius actes, més aviat els fulminava amb l'esguard saturat de malvolença. No els suportava. Estava tan begut de xampany francès i fumat de marihuana colombiana que es permetia barrejar l'arrogància amb el menyspreu, la impostura amb l'insult gratuït, l'engany amb la vanitat de fer-se passar pel fill del president. Tenint en compte el que s'ha exposat, es podria considerar que la salutació, l'arribada a l'establiment, va ser palpitant, típica d'un ésser ben suggestiu.

Tothom li reia les gràcies. Amb seguretat, eren afalacs de titelles. Va córrer la veu, com un coet endimoniàt, que era el fill del president. I el miraven, fet que li agradava. I es formaven grupets de gentils que superaven els cinquanta anys. I el seu acompanyant, soci fundador de la discoteca, el subjecte que el va introduir, gairebé li feia de mestre de cerimònies, presentant-lo i exhibint-lo com un trofeu, sense adonar-se que no era el fill del President. I és que una nit de glòria dislèxica la podia tenir qualsevol, i més al bar Cadaqués Center on s'havien conegut un parell d'hores abans. En Puyol li va seguir la veta per saber fins on arribava la seva beneiteria. Entre variades proves a les quals el va sotmetre, cal recordar-ne una de ben curiosa.

Es va deixar desplomar expressament sobre una dona molt pintada i enjoiada fins a les dents com un pirata en repòs. Ningú no va saber si atenia per una vulgar prostituta, una clienta o una sòcia. Tant se valia. Ben mirat, no passaven de conjectures que no importaven a altes hores de la nit. Una acció de tall masclista inadvertida en aquella època. Nogensmenys, les disculpes no es van fer esperar. L'educació havia d'imperar per damunt de les distraccions fora de control. Es va crear un bon destret. L'home va demanar perdó com un arrossegat, a més d'alliçonar el servei per tal que reincorpo-

ressin al moment el seu circumstancial amic. Si queia a la pista de ball, una brigada de cambrers el posava de peu i, a sobre, li espolsaven la jaqueta, i el que calgués. Per afegiment, si s'esfondrava per les escales, el servei l'ajudava a recuperar l'equilibri, i no passava res. La totalitat del local es va alçar en un tsunami de somriures, un oceà privatiu de llepaculs, un altre món antropomòrfic de vanitats que brindava amb els miralls fumats de les parets. *La gauche divine*.

Més tard, quan va decidir anar-se'n, el *maître* li va pagar un taxi. En aquest punt tan àlgid, com una mena d'esquer, una cucada, es va poder assegurar que l'establiment havia acabat de guanyar un nou client, un nou compte de calerons per al Bocaccio. Aquesta era la realitat més o menys apreciada i no cap altra. La resta d'aquesta retòrica s'obria a interpretacions morals que en aquells moments a en Puyol no li importaven gens ni mica. Una raresa prodigiosa que aniria formalitzant-se sense pressa en la trivial quotidianitat.